

vil dette end yderligere gjøre, at man maa be-
 frygte, at den største Deel af denne Person-
 transport, istedetfor at søge hen til Jernbanen,
 vil gaae til Omnibusserne. Man har forsøgt
 at holde med Omnibusserne ved et andet Gæst-
 givested i Lyngby, der, saavidt jeg veed, hedder
 Holban og ligger i den anden Ende af Byen,
 men Erfaringen har vist, at denne Kjørsel ikke
 har kunnet svare Regning, fordi saa at sige
 Alle foretrakke de Omnibusser, der kjøre til
 Store Kro. Naar en saa ringe Forskjel i
 Veilængden kunde gjøre, at det ene Fore-
 tagende ikke kunde bestaae ved Siden af det
 andet, saa vil man vistnok finde, at denne
 Veilængde af mellem 900 og 1,000 Alen,
 som jeg omtalte, vil faae en betydelig Indfly-
 delse paa Persontransporten med Jernbanen.
 Folk have derfor heller ikke kunnet forstaae,
 hvad Grunden kunde være til, at man er
 kommen til den vestlige Linie, og naar der er
 Noget, man ikke kan forstaae og hvorom man
 hellerikke kan erfare Ryndiges Mening, saa gætter
 man sig frem. Det er nu den almindelige
 Tro hos Folk, der boe i Egnen og ere inter-
 esserede i dette Spørgsmaal, at det er et
 Hjørne af Præstens Have, der er Skyld i hele
 Ulykken. Der er en Præslegaard med Have,
 og den østlige Bane vilde have skaaret et Hjørne
 bort af denne Have. Den vedkommende geist-
 lige Embedsmand har været meget smertelig
 berørt af, at han skulde miste dette Hjørne,
 hvorhos han ogsaa havde frygtet for, at Ba-
 nen, som netop der skulde forhoies nogle Alen,
 vilde tage hele den smukke Udsigt bort fra hans
 Vinduer ud til Gaden, og man mener nu, at
 en høiere Skjtsaand har taget sig af hans Sag
 og faaet Sagen lempet saaledes, at naansee alle
 andre Hensyn skulde denne Have og Manden,
 der eier den, holdes i Hævd. Nu er det vist-
 nok ikke rigtigt, at noget Saadant bliver ved at
 troes saa fuldt og fast, thi det kan jo naturlig-
 viis ikke være saa, det er altfor urimeligt, men
 denne Tro kan ikke fjernes, uden at man lærer
 at kjende de virkelige Grunde, der have bevæ-
 get til at lægge Banen i denne Retning. Da
 man nu ikke har kunnet opnaae dette ad de
 Veie, man hidtil har forsøgt det, og da det er
 meget vigtigt at faae disse Grunde frem, saa
 er man bleven bestyrtet i Troen paa denne

høiere Skjtsaands Indflydelse, og det er der-
 for jeg har tilladt mig at stille dette Forslag.
 Er der gylbig Grund til at blive ved den vest-
 lige Bane over Søen, saa vil naturligviis den
 sjællandske Jernbanebestyrelse fremdeles holde
 paa den, ligesom den høitærede Indenrigsmini-
 ster jo ogsaa vil gjøre det, og mit Forslag
 gaaer derfor kun ud paa at give en Bemyn-
 digelse til at kunne forandre det; men desom
 der fremkommer tilstrækkelige Grunde for, at man
 har været nødt til at gaae denne Vej over
 Søen, saa vil dermed al mulig Misforstaaelse
 og alt muligt Gjættereri fra de forskillige Sider
 falde bort. Jeg troer saaledes, det er af Vig-
 tighed for Sagen i det Hele, at dette Spørgs-
 maal bliver oplyst i alle dets Enkeltheder,
 og jeg skal derfor tillade mig at anbefale det
 Forslag, jeg her har stillet, til det ærede Thing.

Udsættelse: Jeg vil blot gjøre den
 Bemærkning, at jeg, forsaavidt jeg kjender til
 Sagen, egentlig ikke troer, at Præsien direkte
 har sat sig derimod; jeg troer, at han har
 været fuldkommen villig til at offere baade sin
 Have og sin Gaard, men da Jernbanen ved
 at gaae tværs igjennem hans Have kom med
 en Dæmning nær til hans Gaard, saa fandt
 han, hvad jeg troer var rigtigt, at man skyldte ham
 at expropriere hele Gaarden, saa at han kom
 til at boe paa et andet Sted, og det er rime-
 ligviis Hensynet til denne Expropriation, der
 har bragt Vedkommende til at gjøre, hvad jeg
 anseer for næsten ligesaa forkeert som det, der
 er gjort ved Indmunden af Jernbanen her
 ved Kjøbenhavn.

Indenrigsministeren: Hvad angaaer
 det Endringsforslag, der er stillet af den ærede
 Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valg-
 kreds (S. N. Hansen), da vilde jeg jo i formel
 Henseende kunne tage mig den Sag overordent-
 lig let, idet jeg vilde kunne sige, at der ikke
 var nogen Grund til ved Lov at give Inden-
 rigsministeren en Bemyndigelse, som han i
 fuldeste Maade har. Loven foreskriver i saa
 Henseende Intet, og der er ikke den allerfjer-
 neste Tvivl om, at desom Jernbaneselskabet
 skulde komme med et Forslag om en Foran-
 bring i Linien, og Indenrigsministeren fandt,